

UNA HISTÒRIA DE MARIANOS

Cecs, ionquis, penjats i catalans

No entenen res. Un cec de naixement recomana no conduir *cegu*. ¿Com els pot negar aquest plaer, ell que mai no ha vist un cotxe i que, si no el controlessin, se saltaria tots els semàfors anant a peu? Aquells que conduïxen *cegus* saben que els cecs de veritat són els municipals. I els municipals no saben que en el fons són negres. Això per començar.

Els dos enquestadors sabem que anant *cegu* no es pot llegir, ni cal, perquè tot es veu claríssim. Per si encara a algú li queden dubtes, com a enquestadors a sou que som, hem trucat a la primera porta, la d'un expert en cecs, ionquis, putes, catalans, funcionaris, daltònics, delinqüents, negres, vividors socials, macarres literaris, cegus, i penjats. Ramón Draper, un que ho entén i es preocupa:

—Una cosa que em preocupa, els dies que m'agafa per preocuparme, és el problema de la droga, que ací, per molt que diguin, encara no ha començat. El dia que vagis a una cafeteria del passeig de Gràcia i et donin una cullereta foradada, ja hi serem. Ací tot just està començant. Ara, això sí, ja hi ha 400 institucions que curen el drogaadicta. Mireu, si els calers que l'estat, les diputacions, els ajuntaments donen per al marginat arribessin al marginat, en aquest país tots viurien de collons. El que passa és que hi ha un munt de gent que viu de la delinqüència juvenil, de la reinserció del delinqüent, del coix, del manc, del cec, i amb sous de setanta o vuitanta mil peles. I amb la droga passa el mateix. Això sí, no tinguis un fill que es punxi o estiguis tu fotut, perquè aleshores ningú no t'ajudarà. Estan creant una sèrie d'institucions a l'entorn del món de la dro-

Ramon Draper té unes preocupacions molt més transcendents del que molts voldrien: prostitució, presons, alcoholisme, televisió, baixos sous i mantenir-se per poder viure.

Sergi Pàmies/Xavier Montanyà

ga que totes van a traure'n calers.

—¿El Patriarca també és una institució que s'ho fa per la cara?

—Mireu, un dels greus problemes que té la droga és que no hi ha cap solució. L'única solució que hi ha en tot el món és El Patriarca, i resulta que ara diuen que no funciona. Ara, a mi, que això ho diguin els psiquiatres em dona una gran garantia. Mentre els psiquiatres diguin que El Patriarca no funciona, m'asseguren que va de collons. El dia que la psiquiatria tradicional digui que El Patriarca va bé, ¡malament!

DOMÈNEC L'AMBERT

«La societat
ni mira el
drogaad-
dicte, si no
el té a
casa».

DOMÈNEC UMBERT

El Patriarca funciona molt bé. Jo el conec molt interiorment i us asseguro que va bé. El que passa és que té el gran problema que, una vegada l'individu ha superat la fase més dura, ningú no l'ajuda. Perquè quan surt d'allà, ¿què fot el tio? Un tio al qual tota la societat ha llançat pedres i tal, surt d'allà i ningú no en vol saber res. ¿Qui admetrà un ex-drogaaddicte per treballar o pel que sigui?

—Fins ara hem parlat del ionqui, però actualment la droga que circula molt és la cocaïna, ¿què hi ha darrere de tot això?

—Això té una explicació molt senzilla: la cocaïna als Estats Units està controlada per màfies, i aleshores, per poder mantenir-ne el preu, han de treure-la del país, cap a Europa, i barrejar-la. Aquí la coca és molt tallada amb amfeta. No debades som el primer país del món productor d'amfetamina. Hi ha laboratoris que s'estan fotent d'or venent-ne en pols, en comptes de fer-ho en pastilla, i amb això tallen la cocaïna. I com que l'amfeta dona el mateix *speed*, la mateixa pujada i el mateix estat de potència, el consumidor es creu que està esnifant coca pura. Ara, l'avantatge de la cocaïna és que no crea addicció total, ni síndrome d'abstinència, com l'heroïna.

Ací, sis o set anys enrere, hi havia el gran problema dels penjats de l'àcid. Ara ja no se'n veuen tants, perquè els àcids els fan al país. I, fins i tot, per a

això som dolents: els foten tan malament que ni pengen.

—Aleshores, ¿què passarà? ¿Tindrem un ampli catàleg de penjats, despenjats, semipenjats, penjadíssims, aparcats a casa seva, als hospitals, o on vulguin col·locar-los els vividors socials? ¿On anirem a parar, Draper?

—El problema que tenen ara als Estats Units i que es produirà ací també és que, quan s'acaben els cicles d'heroïna, cocaïna i tot això, ve el moment de l'aparició del multidrogaaddicte. I aquest sí que és un problema, perquè està enganxat per l'alcohol, per la xocolata, per l'heroïna i per la cocaïna. I ara, ¿desenganxa'l! Els hospitals americans en són plens.

Ací encara no ha aparegut el polidrogaaddicte. Ací hi ha el senyor que es punxa i fuma, que és una cosa lògica, el senyor que beu i fuma, i el senyor que esnifa i beu, però encara no s'ha arribat a la polivalència. Aquests sí que són difícils de recuperar.

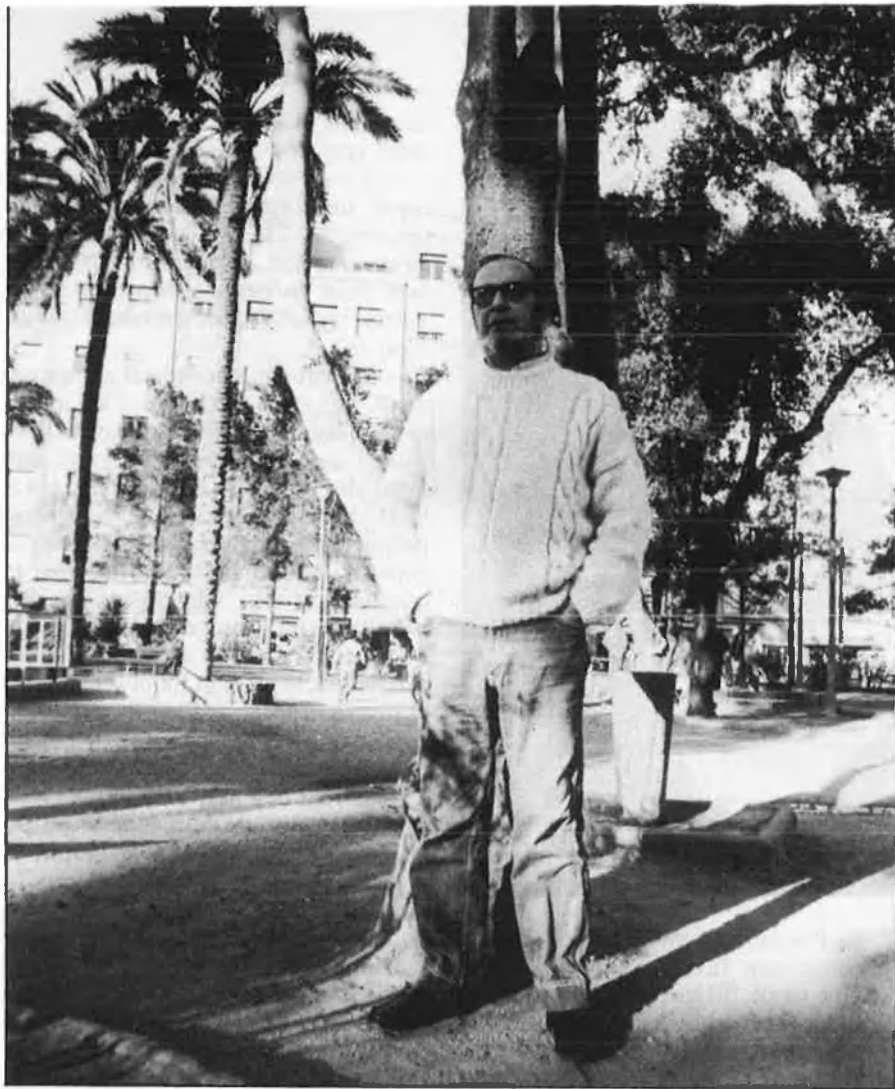
—És evident que, per a l'estat, la droga és rendible, perquè hi ha molts funcionaris emmerdats i, d'altra banda, el drogaaddicte no crea problemes demanant feina. Però, ¿què passa amb l'alcohol, que és la droga oficial?

—L'alcohòlic ha estat rendible fins que ha sortit el drogaaddicte. Amb l'alcohol hi ha una base que és molt important: diuen que l'estat no fa campanyes contra l'alcoholisme perquè hi ha uns grans interessos econòmics. Això és mentida. Els ingressos que dona l'alcohol no arriben ni al deu per cent del cost real que representa. Penseu que la majoria de les places psiquiàtriques del país són ocupades per gent amb problemes d'alcoholisme. Sense comptar l'absentisme laboral, perquè ¿qui collons treballa el dilluns en aquest país? Els ritmes de producció del país el dilluns esgarripen, i no vegis els accidents laborals que hi ha deguts a l'alcohol.

El que passa és que ara dona molt més prestigi el drogaaddicte. Això són etapes de la hipocresia de la gent. Durant el franquisme, es va posar de moda allò de «siente un pobre en su mesa», després va ser «siente un alcohólico», ara és ja «siente un drogadicto», i d'ací a uns anys, serà: «siente usted un parado». En el fons, importa a la societat tres collons el drogaaddicte, si no el té a casa.

—¿Amb les campanyes institucionals contra la droga i l'alcohol no creus que hi ha molt de paternalisme i idiotada barata?

—Sí. Per això em fa molta gràcia aquesta campanya de l'Stevie Wonder

«Els llatins som el desastre de la humanitat».

DOMÈNEC UMBERT

—que em sembla molt bé—, però crec que hi ha una cosa molt més fàcil: prohibir que es vengui l'alcohol a les autopistes. Així, baixaria el nivell d'accidents en un percentatge molt elevat, perquè te'n vas a les àrees de servei de l'autopista, sobretot a la nit, no vegis. De tota manera, és molt maco que l'Stevie Wonder canti això de *La Mujer de Rojo* i a sota hi hagi Direcció General de Tràfic. Queda molt bé.

—Canviant de tema, ¿Com veus això que s'ha dit darrerament de «legalitzar» la prostitució, i fins i tot donar-ne carnets, cupons, recanvis i la resta?

—Quan tots els sectors marginats s'acullen i s'estructuren, es crea una marginalitat explotada.

La prostitució no pot acabar-se. L'únic que s'ha de fer és el que es fa a tot el món: marcar-ne unes zones, i s'ha acabat la història. El que és molt trist és que aquestes dones que exerceixen la prostitució acabin com acaben. Ara n'hi ha moltes que paguen els autònoms, però han de muntar un número fent-se passar per perruqueres, massatgistes, manicures o altres

coses. ¿i per què no puta? Quatre mil al mes, i ja està. El que passa és que vivim en un país hipòcrita. Mireu, durant el franquisme, quan es criticava tant els maricons o els homosexuals, tots els ministres i els xoriços de l'estat se n'anaven a la Cuesta de las Perdices a veure'ls ballar. Ací s'ignora la prostituta quan realment existeix. I a més, és una necessitat vital, perquè hi ha una mena d'individu que tota la vida haurà d'anar amb una prostituta, ja que no està preparat per a res més.

Ara, jo us dic una cosa, el que menys fan les putes és cardar. Ara parlen. Són com confessores. Tots van a explicar-los la milonga. Supleixen el confessor. Quan no sàpiguen que fotre amb el seminari que els donin, que instal·lin capelletes i rebin allà els clients. I són millors que els capellans, perquè en comptes de renyar-los, les putes sempre donen la raó al client. I si, a sobre, els diuen: «qué cojonudo que eres Mariano y que gorda la tienes», doncs no vegis.

—Abans has dit que et preocupes el dia que t'agafa i, quan no t'agafa, ¿què fas?

—Avui, per exemple, he llegit al diari un cosa espantosa: el Jaime Ostos farà toros a Rússia, i encara no ho entenc. ¿Com poden fer toros a Rússia? ¿Com els explicaran això? ¿Faran que els toros patinin? I tot subvencionat pel Ministeri. Ara, si tu vas i, en comptes d'oferir aquesta idiotesa dels toros a Rússia, vols portar alguna cosa més interessant, et diran que no hi ha pressupost.

I a Catalunya passa el mateix. Fa temps vaig llegir el llibre aquest del Racionero *Los bárbaros del norte*, i pensava: collons, què més voldríem nosaltres que ser els *bárbaros del Norte*. Si és que els llatins som el desastre de la humanitat. I per cultura mal enfocada, perquè ens creiem cults i aleshores no cuidem de veritat la cultura. Per exemple, ací el teatre no es mou d'un Guimerà, d'un Pitarra, i després diuen que la gent no veu teatre català. Que versionin al català el que s'està fent a Londres o a Broadway, i ja ho veuran. Mentre la cultura catalana estigui dirigida per deu o dotze senyors, serem un poble castrat culturalment, només publicarem Pitarra, Guimerà, i parlarem del Borràs com del *non plus ultra*, i s'ha acabat la cultura teatral. En molts aspectes s'està fent el mateix que es feia durant el franquisme, però ara no ho critica ningú, i abans ho criticàvem.

Ara us diré una cosa. El que més em va acollonir és que, estant jo a Ginebra, fa uns anys, un amic que tenia amistat amb el ministre d'Educació de Togo em va demanar que l'acompanyéssim un dia a la Unesco, per demanar un pla d'educació per al seu país. ¿I segur que no sabeu quin projecte li va entregar la secció de cultura de la Unesco?

—No.

—El pla d'ensenyament de la Generalitat de Catalunya de 1932.

Encara que dissimuli, Ramon Draper, els dies que diu que no es preocupa, es preocupa: per a l'any 2000, les presons, la informàtica, els diaris, la televisió, els baixos sous i les putades que pateixen els escriptors, les virgüeries que s'han de fer per poder cobrar un article... La prova d'aquestes i d'altres preocupacions són els seus llibres: *Vivir agonizando*, *Guía de la prostitución femenina en Barcelona*, *De las prisiones del franquismo a las cárceles de la democracia*, *Me llamo Ramón, soy alcohólico*, nombrosos articles i llibres en preparació que parlaran de tatuatges, suïcidis i potser alguna vegada ens explicarà per què els Marianos estan convençuts que la tenen tan grossa. □